

РЕШЕНИЕ

№ 18224

гр. София, 29.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **3734** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. А. М. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №855 от 19.02.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 121^{-ви} състав, по н.а.х. дело №14333 по описа за 2023г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с приложимите материалноправни норми. Поддържа, че водачът на пътното превозно средство (ППС) няма отговорност за издаване, ползване и изпълнение на разрешителен режим. Твърди, че според разпоредбата на чл.15, ал.3 от Наредба №11/03.07.2001г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства (Наредба №11/2001г.), задължени да подадат заявление за издаване на необходимото разрешително са собствениците на тежки и/или извънгабаритни ППС или лицата, които извършват превози. Допълва, че чл.11 от Наредба №11/2001г. ясно разграничава водача от лицето, което извършва превозите и в него е регламентирано, че лицето което извършва превоза - превозвачът, носи отговорност за движението на извънгабаритното ППС и осигуряването на съответните документи, а не водачът. Претендира, че ако има извършено нарушение, то санкцията следва да бъде за лицето

отговорно за превозвача на извънгабаритното ППС. Смята, че в случая е било допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно чл.36 от Наредбата, контролът се осъществява от органите на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), със съдействието на съответната служба за контрол на Министерство на вътрешните работи (МВР), а по време на проверката не е присъствал друг контролен орган, освен инспекторът на АПИ. Посочва още, че хипотезата на административно наказание на водача от органите на МВР, съгласно Закона за движението по пътищата (ЗДвП), се извежда от разпоредбата на чл.177, ал.3, която определя наказанието на водач, управлявал извънгабаритно ППС, без необходимото разрешение. Приема, че са налице основанията по чл.28 ЗАНН за определяне на деянието като маловажно. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено и Наказателно постановление (НП) №8364/25.09.2023г., издадено от началника на Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ.

Ответникът – НАЧАЛНИК на Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Н. поддържа, че за да не бъде глобен, касаторът е следвало да подаде заявление, съгласно чл.15, ал.3 от Наредба №11/2001г., по образец, в администрацията управляваща пътя – АПИ, за да бъде издадено разрешение за превоз на извънгабаритен товар и да се заплатят дължимите за това такси. Сочи аргументи за това, че правилно е определен субектът на нарушението – шофьорът на ППС – физическо лице, което извършва нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б. „а“ от Закона за пътищата (ЗП). Изтъква, че водачът на ППС е следвало да познава нормативно регламентираното задължение относно движението на извънгабаритни и/или тежки превозни средства. Движейки се по републиканския път, без издадено разрешение от администрацията, само по себе си е в достатъчна степен обществено опасно, поради това, че е в разрез с разрешителния режим. Твърди, че деянието нарушава изискванията за ползване на пътищата, поради което правилно е привлечена отговорността на касатора по ЗП, а не по ЗДвП. Смята, че установеното нарушение не е маловажно, а е типично за вида си и не разкрива характеристика, различна от другите нарушения от този вид. Претоварването е със 7.450 тона, като се квалифицира като тежко. Подробни доводи за неоснователност на касационната жалба излага в представени по делото писмени бележи по същество на спора. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №8364/25.09.2023г., на основание чл.53, ал.1, т.2, пр.2^{по} ЗП, на касатора К. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева, за това, че на 25.08.2023г., в 15⁵⁰ часа, на път II-18 (Софийски

околовръстен път), км. 14+150, на 300 м., след табелата „Г.“ в посока [населено място] – [населено място], е управлявал и извършвал превоз на товари с МПС с четири оси с две управляеми оси марка „М.“, модел 4141К, Актрос, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС], като при извършена проверка от служители на АПИ, по реда на чл.37,ал.1 от Наредба №11/2001г., е установено, че водачът извършва превоз на фракция, без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата, съгласно чл.8, ал.1 от Наредба №11/2001г., с което са нарушени разпоредбите на чл.26, ал.2, т.1, б.,а“, пр.2^{po} ЗП, във вр. с чл.7, ал.1, т.5, б.,в“ и чл.37, ал.1, т.1, пр.1^{bo} от Наредба №11/2001г. Необходимостта от разрешително е била доказана след направено измерване с техническо средство – електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел DFW-KR №118829 и ролетка №1303/18 (5 м.), при което е констатирано следното: при измерено разстояние между осите 1.36 м., сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 26.450 тона при максимално допустимо натоварване на оста 19 тона, съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.,в“ от Наредбата, като превишаването е със 7.450 тона. Измерените параметри на превозното средство показват, че същото е тежко по смисъла на чл.3, т.2 от Наредба №11/2001г.

С процесния съдебен акт е ИЗМЕНЕНО НП №8364/25.09.2023г., като е намалено наложеното административно наказание „глоба“ от 2500 (две хиляди и петстотин) на 1000 (хиляда) лева.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Нарушението е било установено чрез техническо средство електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване модел DFW-KR №118829 и ролетка №1303/18, представляващи одобрен тип средства за измерване, като везна с №118829, към датата на нарушението, е преминала преглед за техническа изправност. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът К. М. е извършил вмененото му нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б.,а“, пр.2^{po} ЗП, във вр. с чл.7, ал.1, т.5, б.,в“, чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, пр.1^{bo} от Наредба №11/2001г., във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Решаващият състав е приел обаче, че по делото няма данни лицето да е извършвало други идентични нарушения, поради и което размерът на глобата е бил изменен в минимален размер.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 121^{bn} с-в.

Съгласно разпоредбата на чл.26, ал.2, т.1, б.,а“, пр.2^{po} ЗП за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забраняват в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на тежки пътни превозни средства, като разрешението се издава по реда, указан в Раздел IV от Наредба №11/2001г.

Съгласно легалната дефиниция на §1, т.8 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗП, „пециално ползване на пътищата“ е използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя; временно ползване на части от пътното платно и земи в обхвата на пътя от други лица. Разпоредбата на чл.3 от Наредба №11/2001г. определя, че тежки ППС или състав от ППС са тези, които имат: 1. допустима максимална маса, по-голяма от стойностите по чл.6; 2. натоварване на ос, по-голямо от стойностите по чл.7. В случая безспорно се установява, че процесното ППС е тежко по смисъла на чл.7, ал.1, т.5, б. „в“ Наредба №11/2001г. - сумата от натоварванията на ос на една двойна ос на моторни превозни средства, когато разстоянието между осите е от 1,3 включително до 1,8 m - 18 t (19 t). В чл.8, ал.2 във вр. с ал.1 от Наредба №11/2001г. е предвидено, че извънгабаритните и/или тежки ППС да могат да се движат с разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване, издадено от администрацията, управляваща пътя. След издаване на разрешителното собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, съгласуват със съответната служба за контрол при Министерството на вътрешните работи (МВР) движението на извънгабаритното или тежкото пътно превозно средство, като съгласуването се извършва върху разрешителното.

Санкционната разпоредба на чл.53, ал.1, т.2, пр.2^{по} ЗП предвижда наказание „глоба“ от 1000 до 5000 лева, ако деянието не представлява престъпление, за физическите лица, нарушили разпоредбите на чл.25, чл.26, ал.1, т.1, букви „в“ и „г“, т.2, ал.2 и ал.5 и чл.41 или които извършат или наредят да бъдат извършени следните дейности: движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Именно като водач на МПС, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, К. М. е извършил вмененото му нарушение. Касаторът е следвало да знае максимално допустимите стойности по Наредба №11/2001г. и да вземе необходимите мерки, за да се увери, че не превозва товар над тези стойности. Следва да бъде посочено, че въведеното задължение за собствениците на извънгабаритни и/или тежи ППС по чл.15, ал.3 от Наредба №11/2001г. не освобождава водачите на съответното ППС от задължението да спазват правилото на чл.26, ал.2, т.1, б. „а“, пр.2^{по} ЗП. М. е санкциониран не за това, че не е подал заявление за издаване на съответно разрешително или че не е направил необходимото за издаването му, а за това, че е управлявал тежко ППС без да има издадено съответното разрешително. Обстоятелството, че водачът не е собственик на автомобила и че няма задължение по осигуряването на такова разрешително, не прави процесното деяние несъставомерно.

Противно на посоченото в касационната жалба, неприложима в процесния случай е разпоредбата на чл.177, ал.3 ЗДвП, доколкото този закон касае изискванията към пътните превозни средства за участие в движението, а ЗП засяга управлението на безопасността на пътната инфраструктура. Извършването на превоз с тежко МПС създава потенциална опасност за движението по републиканския път, водеща до

повреждане и преждевременно износване на пътната инфраструктура.

Разпоредбата на чл.36 от Наредба №11/2001г. указва, че контролът на извънгабаритните ППС и колесни трактори, тракторни ремаркета и друга колесна самоходна техника за земеделското стопанство, регистрирана за работа съгласно Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника, по пътищата се осъществява от Агенция „Пътна инфраструктура“ със съдействието на съответната служба за контрол при МВР, а в граничните контролно-пропускателни пунктове - от Агенция „Митници“. Във вътрешността на страната съответните служби за контрол при МВР и Агенция „Пътна инфраструктура“ спират и проверяват спрелите и навлезли в обхвата на пътя и ограничителната линия извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства и колесни трактори и друга колесна самоходна техника за земеделското стопанство, регистрирана за работа съгласно Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника (чл.37, ал.1). Съдът намира, че участието на органите на МВР в контрола на извънгабаритните ППС, осъществяван от АПИ, е с цел съдействие и няма отношение към законосъобразното протичане на административнонаказателното производство.

Настоящият касационен състав не споделя тезата, изразена в касационната жалба, за прилагане института на „маловажност“ по смисъла на чл.28 ЗАНН. Процесното нарушение не разкрива специфики, които да го отличават от обикновените случаи на нарушения от същи вид. Единствено поради факта, че извършеното е за първи път, не прави нарушението маловажно. Законът за пътищата регулира важни обществени отношения, свързани с ползването и безопасността на пътната инфраструктура. Размерът на предвидените в ЗП административни наказания е показателен за важността на регулираните обществени отношения. В случая с деянието се засягат обществени отношения, които се ползват с висока степен на защита. Касаторът следва да притежава професионална компетентност и като професионалист да бъде запознат с нормативната уредба, касаеща неговата дейност и стриктно да я спазва.

Правилно първостепенният съд е определил като несправедлив наложеният от административно-наказващия орган размер на административното наказание и го е намалил до минимално предвидения в санкционната разпоредба на чл.53, ал.1 ЗП. Пределите на имуществената санкция варират в обхвата от 1000 до 5000 лева. Нарушението е било първо за наказаното лице, като не са установени доказателства за системност или за настъпване на допълнителни несъставомерни вреди. Извършена е правилна преценка от страна на СРС на баланса между засегнатите обществени отношения и интереса на санкционираното лице, с цел даване на превес на приучване към изпълнения на задълженията при извършване на превоз с тежки ППС. Поради посоченото глобата правилно е била изменена според установения в чл. чл.53, ал.1 ЗП минимален размер.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63д, ал. 4 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
София - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №855 от 19.02.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД,
Наказателно отделение, 121^{-ви} състав, по н.а.х. дело №14333 по описа за 2023г.

ОСЪЖДА К. А. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“, с
адрес: [населено място], [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х.
дело №3734/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.